

[Boligministeren]

er vel vidende om. For mig er beboerdemokratiet overordentlig vigtigt. Jeg mener, at demokrati er godt, vel at mærke hvis det sker for egne penge. Men hvis demokratiet er baseret på andres penge, så er det knap så godt, og det, vi jo har oplevet, er, at en meget stor del af boligudgiften, som er beboerstyret, finansieres af de offentlige kasser i form af huslejetilskud af den ene eller den anden slags.

Vi har også oplevet, at stigningen på dette område har været 6, 8, helt op til 10 pct. om året. I en situation, hvor inflationen ligger under 3 pct., og hvor lønstigningerne her i landet ligger på 2-3 pct., er det så rimeligt, at vi her oplever en ganske kraftig vækst i de offentlige merudgifter på dette område?

Jeg er stærk tilhænger af beboerdemokrati, men indflydelse og ansvar skal helst følges nogenlunde ad. Vi har her lagt en model frem, som lægger en begrænsning på stigningstakten i driftsudgifterne, der svarer til den udvikling, der i øvrigt foregår i samfundet, altså en 2 pct.s begrænsning. Det er det, de statslige myndigheder, finanslov, og hvad ved jeg, må indordne sig under. Det er det, som kommunerne må indordne sig under. Det er det, som en lang række andre må indordne sig under, og dér er det så, at vi siger: Jo, men kunne vi så ikke sige, at man inden for beboerdemokratiet også fik en sådan begrænsning? Det er ikke et forsøg på at knægte demokratiet, tværtimod; men det er et forsøg på at sige, at nu lægger vi rammerne, og så er det op til jer selv at fylde dem ud.

Man kan naturligvis diskutere, om den model, vi har lagt frem, er den eneste rigtige. Kan der findes andre modeller? Jeg har drøftet det med Boligselskabernes Landsbyggefond og andre, som interesserer sig for spørgsmålet, og sagt: Jeg er åben for, om vi kan finde andre måder at gennemføre det her på. Men målet skal vi fortsat have for øje. Vi kan ikke på et område, som er ganske betydeligt, når det drejer sig om de offentlige udgifter, bare holde hænderne for øjnene og så lade udgifterne løbe løbsk. Vi er faktisk i den situation, at næsten halvdelen af dem, der bor til leje, får næsten halvdelen af deres husleje i støtte.

Må jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, at jeg gerne vil kvittere for hendes og hendes partis tilsagn om støtte til dette forslag, og så vende mig til det spørgsmål, som rejses omkring andelsboligerne.

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at heller ikke jeg er tilhænger af spekulationsbyggeri inden for andelsboligsektoren, og der skal heller ikke herske tvivl om, at også jeg mener at kunne se nogle eksempler i de seneste år på en udvikling, som ikke er tilfredsstillende. Derfor er jeg enig med min forgænger i, at det er overordentlig vigtigt at indskærpe kommunerne deres tilsynspligt som forudsætning for et andelsboligbyggeriprojekt.

Men lad mig så i øvrigt sige, at den diskussion om kvoten af andelsboliger, som jo altså i år er lagt som beskrevet i forslaget, er da en diskussion, som vi udmærket kan lade indgå i de mere langsigtede boligdrøftelser. Jeg håber, at både det og en række andre konstruktive emner vil kunne indgå i de drøftelser, som vi skal have i de kommende måneder.

Jeg skal endelig vende mig til spørgsmålet om Byggeskedefonden; både fru Sonja Albrink og en række andre har rejst det spørgsmål. Jeg synes, at hr. Jørgen Estrup meget udmærket præciserede synspunktet om det selvbevarende, dette, at det skal hvile i sig selv. Jeg tror, at der ligger meget sundt i den tankegang, hvis man på lidt længere sigt kunne skabe en mere selvbevarende situation på dette område.

Men jeg vil gerne benytte denne lejlighed til stærkt at advare imod at lægge øre til de helt overdrevne vurderinger af konsekvenserne af lovforslaget på dette område. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi rent faktisk har udført ganske store opgaver inden for byggeskadeområdet. 8 mia. kr. er investeret i byggeskader, og det er et ganske stort beløb og dermed også en klar indikation af, at vi i virkeligheden har løst mange store problemer.

Nu taler vi jo om en begrænset periode tidsmæssigt, og derfor er der grund til at sige, at når der i forvejen er udført en meget stor byggeskadevirksomhed og der er tale om en relativt begrænset årrække, så vil det antal boliger, som i fremtiden vil have behov for byggeskadeforbedringer, også være tilsvarende begrænset.

Dertil kommer, at vi jo ser et andet boligbillede i den seneste del af den periode, jeg her taler om, et boligbillede, som er noget anderledes end det, vi oplevede i 1950'erne og 1960'erne, hvor vi havde de store kolosser, de store boligblokke med flade, vandrette tage, som gav en masse byggeskadeproblemer. Dem har vi jo nu vendt ryggen. I dag bygger vi på en helt anden